

rekening was het nog maar een kind. Maar dan bedacht hij dat hij dat eigenlijk zelf niets eens besepte. Ze rolden van het één in het ander, zonder tijd te hebben om erover na te denken. Wie had trouwens kunnen bedenken dat ze nu bezig waren om een heel volk van de dood te redden? Nota bene, een dood waar ze zelf voor kozen en die iedereen klakkeloos leek te accepteren. De hele familie van tante Margali leek het er tenminste mee eens te zijn en zij twijfelden ook niet aan de bereidheid van de rest van het volk. Hij wendde zich tot Fijonna en Zach.

‘Ik heb het gevoel dat iedereen het heel gewoon vindt dat een heel volk zich opoffert. Hoe kan dat? De Dux Maga gaat er gewoon vanuit dat iedereen braaf achter haar aan loopt om dood te gaan.’

Zach en Fijonna knikten.

‘Dat is ook eigenlijk zo. De heksen en tovenaars hebben een zware last te dragen. Het hele volk is daarvan doordrongen. Elke heks en elke tovenaars heeft de plicht om die schuld in te lossen. Zo worden ze opgevoed. Het is iets waar ze elk uur van de dag aan herinnerd worden. Waar ze een helpende hand kunnen geven, doen ze dat. Hun hele leven is erop gericht om die schuld te verminderen. Jullie hebben toch weleens gehoord van de heksenvervolgingen in jullie wereld? Die werden veroorzaakt door onvoorzichtige Atlantiërs. Atlantiërs die betrappt werden op het gebruiken van magie dreigden de verblijfplaats van Atlantis te onthullen. De heksen en tovenaars hebben dat voorkomen. Zij offerden zich op. Om andere Atlantiërs te beschermen en te bevrijden namen zij hun plaats in. Daarom is het volk nu zo klein. De heksenvervolging heeft veel levens gekost, maar ze deden het om Atlantis te beschermen en daarvoor worden zij geprezen en geëerd. Helaas is de natuur niet zo vergevingsgezind. Zanddjini is nog steeds een zandwoestijn die niet kan worden betreden. Een voortdurende herinnering aan hun grootste fout. Geen enkele heks en geen enkele tovenaars zal nee zeggen als de Dux Maga ze een manier aanbiedt om die schuld in te lossen. Hun hele leven is een voorbereiding op dit

moment. Iedere heks en tovenaar heeft haar of zijn ‘honoris mei’ gegeven. Vanaf hun tiende jaar is elke minuut van hun leven gericht op boete doen. Dit is hun kans. Ze waren ooit verantwoordelijk voor de vernietiging van een prachtig land en vergis je niet, Paganis was prachtig. Men zegt dat geen enkel ander land zo mooi was, zelfs Freyanara niet. Nu krijgen ze de kans om heel Atlantis van de ondergang te redden. Hopelijk laat de natuur zich daardoor vermurwen, al zullen zij dat nooit te weten komen.’

‘Maar, Fijonna, het betekent de ondergang van heel het volk. De ouden, alle mannen en vrouwen en zelfs de kinderen. De kleuters, de peuters en zelfs de baby’s. Dat is toch... vreselijk.’

‘Dat is ook vreselijk, maar er niets dat wij daaraan kunnen veranderen. Het besluit is genomen. Weet je nog, wat je grootvader zei over het dwergenvolk? Wij bemoeien ons niet met de zaken van de andere volkeren. Datzelfde gebod geldt vanzelfsprekend ook voor het volk van de heksen en tovenaars. Laat het los, Rune. Leg je er bij neer. We overtreden het gebod al genoeg, door op zoek te gaan naar de grimoire.’

Natuurlijk had Fijonna groot gelijk. Hij overdacht alles dat ze had verteld. Het bleef onbegrijpelijk dat een heel volk zich ging opofferen, maar het ging echt gebeuren. Het was het gevolg van de gezamenlijke schuld van een volk, waarvan elk lid van dat volk doordrongen was. Nu begreep hij het iets beter. Als je altijd maar te horen kreeg dat het je taak was, om te proberen die schuld in te lossen, dan ging je het vanzelf geloven. Tenzij zij op tijd de grimoire wisten te vinden. Hij schudde zijn hoofd. Het was, met recht, een zware last om te dragen. Het sterkte hem om te proberen het te voorkomen. Hij keek de anderen aan.

‘Goed dan. Zach, Rutger, als jullie eens op zoek gaan naar eten en drinken. We weten niet hoelang we wegblijven, dus zorg voor een flinke voorraad. Terry, jij bent immuun voor de invloed van het zand. Wil jij de fles zo goed mogelijk inpakken? Ik moet er niet aan denken dat er ook maar een

korrel van verloren zou gaan. Hou alleen de stop vrij, anders kunnen we er niet mee communiceren. Fijonna, ga jij met mij mee? Markil, zou jij ons willen wijzen waar het tapijt is?' Ze waaierden allemaal uit. Zach en Rutger gingen op zoek naar de keuken. Terry begon verpakkingsmateriaal te verzamelen en hijzelf en Fijonna volgden Markil naar de toegang tot de toren.

Ze begonnen de trap te beklimmen tot ongeveer halverwege de toren. Daar gingen ze een kamer is. Er lag een tapijt op de grond dat bijna de hele oppervlakte van de kamer besloeg, maar Markil negeerde dat tapijt en opende een kastdeur die van de grond tot het plafond liep. In de kast stond, stijf opgerold, een tweede tapijt. Met zijn drieën haalden ze het uit de kast en legden het op de grond. Rune keek de ruimte rond.

'En nu, Moeten we het de trap afsjouwten?'

Markil lachte en liep naar de muur. Hij drukte zijn linkerhand tegen de muur en met zijn rechterhand duwde hij snel achter elkaar tegen drie stenen daar vlak naast. Tot hun stomme verbazing schoof een deel van de muur opzij en onthulde een ruim balkon. Markil draaide zich om.

'Van hieruit kunnen we vertrekken. Kijk, daar is de Ramajana met aan de overkant Zanddjini. Het is twee dagen vliegen naar Argelton. En dat is alleen als we constant de hoogste snelheid aanhouden. Vanaf Argelton moeten de zandkinderen de richting aangeven.'

Rune keek peinzend naar de rivier tussen Faraoïse en Zanddjini. Fijonna volgde zijn blik.

'Waar denk je aan, Rune?'

'Ik vraag mij af... Het zou kunnen werken.'

'Wat zou kunnen werken?'

'Een poort. Een poort die uitkomt een meter boven het bordes in Argelton. Dat scheelt ons twee hele dagen.'

'Je wilt met een tapijt door een poort vliegen? Dan kunnen we toch ook gewoon met het opgerolde tapijt door een poort heen stappen? Waarom wil je het moeilijk doen?'

Rune keek haar aan en lachte.

‘Om te weten of het kan. Je weet nooit wanneer het van pas kan komen. Misschien moeten we een keer snel ergens weggelopen. Bijvoorbeeld als we op het tapijt vliegen en aangevallen worden door vliegende honden. Dan is het handig om te weten dat ik een poort in de lucht kan maken en we er met tapijt en al doorheen kunnen vliegen.’

‘Mmm, wel een beetje vergezocht, vind je ook niet? Volgens mij wil je je gewoon uitsloven.’

Rune grijnsde maar een beetje verlegen. Ze had niet helemaal ongelijk. De magie ging hem steeds makkelijker af, maar het meeste deed hij, zonder er erg in te hebben. Zijn vrienden wezen hem er meestal achteraf op dat hij iets bijzonders had gedaan. Dit keer wilde hij iets bijzonders doen en weten dat hij iets bijzonders deed. Gewoon, om het zichzelf te bewijzen. Ter afleiding keek hij naar Markil.

‘Hoe groot is het tapijt eigenlijk? Passen we er met zijn allen op? Moeten we het niet even uitrollen om de grootte te bekijken?’

‘Pas als we het willen gebruiken. Als we het nu al uitrollen, verwacht het dat we nu ook gaan vliegen.’

‘Je bedoelt dat het tapijt een... persoonlijkheid heeft. Dat het een bewustzijn heeft.’

Markil keek hem niet begrijpend aan.

‘Wat ik bedoel is, is het tapijt een levend wezen? Kan het denken?’

‘Een beetje. Alle tapijten met magie worden vanzelf een beetje meer dan alleen maar een tapijt. Dat is wat oom Laurens altijd zegt.’

‘Goed, dan rollen we het niet uit. Weet je zeker dat we er met zijn allen op kunnen? We zijn met zijn zessen plus bagage.’

Markil knikte bevestigend.

‘Oom Laurens neemt mij en mijn vrienden wel eens mee uit vliegen. Dan zijn we met zijn tien, plus oom Laurens. Er is plaats genoeg.’

Van beneden hoorden Rune de stemmen van Zach en Rutger.

‘Rune, Fijonna! Zijn jullie boven?’

Fijonna liep naar de trap.

‘Joehoe! We zijn hier. Ongeveer halverwege. Kom maar naar boven.’

Even later stonden ze allemaal, Terry inclusief, in de kamer halverwege de toren. Terry liep gelijk het balkon op om het uitzicht te bewonderen. De beide jongens zeulden drie tapijttassen met zich mee. Ze zaten vol gepakt met eten en drinken. Ze hadden hun best gedaan. Rune keek naar Terry die op de één of andere manier een soort rugtas had geknutseld van een paar kussens en wat riemen. Alleen de stop van de fles met zand stak er aan de bovenkant uit.

Ze stonden elkaar even aan te kijken.

‘Nou, dan moesten we maar gaan, hè. We hebben alles.’

Zach zei wat ze allemaal dachten. Rune keek naar Fijonna.

‘Moeten we geen briefje ofzo achterlaten? Het lijkt erg onbeleefd om zomaar weg te gaan.’

Terry kwam weer naar binnen en hoorde Rune’s woorden.

‘Heb ik al geregeld. Ik heb een briefje op tafel gelegd dat we gaan proberen om het toverboek te vinden.’

Terry keek naar Markil.

‘Ik heb jouw naam niet genoemd. Moet jij niet iemand laten weten dat je een paar dagen weg bent?’

Markil haalde zijn schouders op.

‘Iedereen heeft het te druk om alles af te handelen. Niemand zal mij snel missen. Mijn ouders zullen denken dat ik bij oom Laurens ben en oom Laurens zal denken dat ik bij mijn ouders ben. En als we weer terug zijn, ben ik een held en zal er niemand boos op mij zijn.’

‘Dan zullen we maar hopen, dat we het boek snel zullen vinden. Anders loopt Markil zijn heldendom mis.’

Rutger grijnsde, terwijl hij dit zei. Zach verzamelde ondertussen alles wat ze mee wilden nemen en zette het bij elkaar. Drie tapijttassen met eten en drinken, hun rugtassen met slaapzakken en natuurlijk de buidel met Mikky. De fles met zand was veilig weg gepakt in de geïmproviseerde rugzak van Terry. Ze waren er klaar voor.

Samen met Markil begonnen de jongens het tapijt uit te rollen. Zach stond plotsteling stil. Luisterend hield hij zijn hoofd schuin. Rune en de anderen keken hem verwonderd aan.

‘Luister, er gebeurt buiten iets.’

Hij liep het balkon op en wenkte de anderen om ook te komen. Hij wees naar beneden, naar het plein. Ze liepen het balkon op en keken naar beneden. Er had zich een grote menigte verzameld en er stroomden nog steeds mensen toe. Toen hoorden zij ook wat Zach met zijn scherpe gehoor al eerder was opgevallen. De Dux Maga maande het volk tot stilte om een toespraak te houden.

De woorden stegen op naar het balkon waar zij stil stonden te luisteren.

‘Luister naar mijn stem, mijn volk, want mijn woorden zijn als de sterren. Zij verdwijnen niet.

Onze tijd van boetedoening is gekomen. Wij krijgen nu, eindelijk, de gelegenheid om boete te doen voor onze misdaad tegen de natuur.

Het kristal van ons volk is helaas verloren gegaan. Ieder van jullie weet wat dat betekent. Zonder ons kristal kunnen wij het kristal van het instrumentalis niet vervangen en zullen wij er de oorzaak van zijn dat Atlantis verloren gaat. Wij moeten dus doen wat wij moeten doen.

Elk stuk van Atlantis is heilig voor ons volk. Iedere spar, die glanst in de zon, elk zandstrand, elke nevel in de donkere bossen, elke open plaats, elke zoemende bij is heilig in de gedachten en herinnering van ons volk.

Het sap, dat in de boom opstijgt, draagt de herinnering van alle volkeren. Geen Atlantiër vergeet ooit het land van zijn geboorte, als hij zijn tocht naar de sterren begint. Onze doden vergeten dit prachtige land nooit: het is de moeder en de vader van elke Atlantiër.

Wij zijn een deel van de aarde en de aarde is een deel van ons.

De geurende bloemen zijn giften van de godin, de eenhoorn, het paard, de machtige draken zijn onze vrienden. De schuimkoppen in de rivier, het sap van de weidebloemen. De grond van de Anjana en de lucht van Sýnnefa, de dieren van de Elen en de wateren van Serreia, het is allemaal van hetzelfde geslacht, óns geslacht. Wij beleven vreugde aan alles wat Atlantis ons geeft.

Het glinsterend water dat stroomt in beken en rivieren is niet zomaar water. Het is het bloed van onze voorouders. En elke weerspiegeling in het heldere water van het meer spreekt van gebeurtenissen uit het verleden van Atlantis. Het murmelend water van de rivieren en het kabbelen van elke beek, het ritselen van bladeren en het ruisen van de wind. In alles horen wij de stemmen van de god en de godin.

Wij houden van het zachte ruisen van de wind over het water, en de geur van de wind, gezuiverd door de middagregen of meedragend de geur van pijnbomen. De rivieren zijn onze levensaders, zij lessen onze dorst. De rivieren dragen onze boten en voeden onze kinderen.

Maar wat heeft het leven voor zin als een mens niet meer de eenzame kreet van de nachtuil kan horen of het praten van de kikkers rond het meer in de avond? Als alles waar wij van houden, te niet word gedaan door ons falen.

Wat is de mens zonder dieren? Als alle dieren weg zijn, zal de mens sterven aan een gevoel van grote eenzaamheid. Want wat er gebeurt met de dieren, gebeurt spoedig met de mens. Alle dingen hangen samen.

Wat er met de aarde gebeurt, zal gaan gebeuren met Atlantis, met de dieren en de andere kinderen van Atlantis, als wij daar niet tussen gaan staan. En daarom, mijn geliefde volk, volg mij, als wij onze laatste tocht zullen maken.

Voor het laatst zullen wij de wind proeven met de zoete geur van weidebloemen.

De wind, die onze voorouders zijn eerste ademtocht gaf, neemt ook onze laatste zucht in ontvangst.'